

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΙΣΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 14 Ιουνίου 1952 (Π.Ο.Η.) "Ετος Δ'. Αριθ. 133 - Τιμή Φύλλου Δεχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σταύρος Καραμήτσος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : "Εξάμηνος δραχ. 15.000 - "Ετησία δραχ. 30.000 "Εξωτερικού: "Εξάμ. δολ. 3. - "Ετησία δολ. 6
Γραφεία : "Οδός Χαλκοκονδύλη 7 - "Αθήναι Τηλέφ. 33.839	

ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΣΙΣ

"Από Έτους καί πλέον ἐμπαιζόμεθα ἀπό «Κράτος» καί «Εκκλησίαν» κατὰ τὸν πλέον τραγικὸν τρόπον. Καί ὁ ἐμπαιγμὸς αὐτὸς ὡς φαίνεται θὰ συνεχισθῇ, διότι εἶναι προσφιλὴς τρόπος τῶν δειλῶν καί τῶν φαύλων. Ἐπόμενον λοιπὸν εἶναι ὁ ἐμπαιγμὸς αὐτὸς νὰ προκαλέσῃ τὴν ἱερὰν ἀγανάκτησιν τῶν ἐμπαιζομένων, οἱ ὅποιοι ἐπὶ τέλους ἔχουν ὄρια εἰς τὴν ὑπομονὴν τῶν καί διαθέτουν ἀρκετὴν ποσότητα ὀργῆς, ὥστε νὰ περιφρουρήσουν τὰ καταπατούμενα δικαιώματά των. Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς ἡ ἀγανάκτησις εἶναι ἡθικὸν καί ἐπιβεβλημένον ὄπλον, ποὺ προσδιορίζει ἐν τινι μέτρῳ τὴν μαχητικότητα ἐνὸς ἀγώνος καί τὸ δίκαιον τῶν ἀρχῶν, ὑπὲρ ὧν ὁ ἀγών.

"Ἡ Κεντρικὴ λοιπὸν Διοίκησις ἔχει πάντα λόγον νὰ λάβῃ σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν τὴν πολλὰ πλὴν ἐκδηλουμένην ἀγανάκτησιν καί νὰ δικαιώσῃ αὐτήν. Καί καθημερινῶς πληροφοροῦμεθα τὰς ἐκδηλώσεις καί τὰς ἀπειλουμένας μορφὰς τῆς ἱερᾶς αὐτῆς ἀγανάκτησεως.

Παρ' ὅλον δὲ ὅτι ὀφιστάμεθα καί ἡμεῖς, ὡς Κεντρικὴ Διοίκησις τὰς σκληρὰς συνεπείας τοῦ ἀπανθρωποτέρου διωγμοῦ, ἐν τούτοις κρίνομεν τὴν σκληρὰν αὐτὴν πραγματικότητα ὑπὸ τὸ πρίσμα μιᾶς ἀτέγκτου συνέσεως, μιᾶς συνέσεως ἡ ὁποία μᾶς ἐπιβάλλει, ὅχι νὰ μετριάζωμεν τὴν ἀγανάκτησιν μας, ἀλλὰ νὰ τὴν συγκρατῶμεν.

"Ἡ σύνεσις αὐτὴ μᾶς ἐπιβάλλει νὰ λαμβάνωμεν ὑπ' ὄψιν μας τὴν ἐντιμὸν ἰδιότητα τὴν ὁποίαν φέρομεν ὡς Χριστιανοὶ καί ὡς Ἕλληνες. Ὡς ἐκ τούτου δὲ νὰ διαχωρίζωμεν σαφῶς «τὴν Ἐκκλησίαν» ὡς ἀπλὴν σύμβασιν ἀπὸ τὴν ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος ἰδρυθεῖσαν Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν καί τὴν «Πολιτείαν» ὡς μίαν πολιτικὴν σύμβασιν, ἐκπροσωποῦσαν, ἀναξιώτατα (ἐπὶ τοῦ προκειμένου) τὴν εὐγενεστέραν κοιτίδα τῶν δημοκρατι-

κῶν ἐλευθεριῶν καί τὴν ὠραιότεραν Πατρίδα τοῦ κόσμου, τὴν Ἑλλάδα.

Γνωρίζομεν κάλλιστα, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι Θεοσύστατος Ὄργανισμός αἰώνιος καί ἀκατάλυτος, ἐνῶ ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ αὐτόν.

Γνωρίζομεν ἐπίσης, ὅτι Ἑλλὰς εἶναι ἀξία ἀθάνατος καί οὐρανοποικιλτος καί «Ἑλληνικὴ Κυβερνήσις» κομματικὸν ὄργιον καί συναλλαγὴ.

"Ἡ διαπίστωσις αὐτὴ ἀποτελεῖ περιεχόμενον τῆς συνέσεώς μας ὑπὸ τὸ πρίσμα τοῦ ὁποίου, κρίνομεν τὴν πραγματικότητα.

"Ὡς ἐκ τούτου σεβόμεθα τὴν Ἐκκλησίαν καί ὑπεραγαπῶμεν τὴν Πατρίδα μας. Καί τὰ δύο αἰσθήματά μας αὐτά εἶναι τόσο ἰσχυρά ὥστε τίποτε δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ τὰ κλονίσῃ.

"Υπάρχει ὁμως καί μία ἐπιφύλαξις :

"Ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις δὲν διοικεῖ δυναμικῶς, ἀλλὰ ἐκφράζει τὴν θέλησιν ἐνὸς ὁλοκλήρου πληρώματος. Εἶναι αἰρετὴ. Τὸ πλήρωμα λοιπὸν αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐτίμησε διὰ τῆς ψήφου τοῦ τὴν ὑπάρχουσαν Διοίκησιν καί κατέστησεν ὑπεύθυνον χειριστὴν τοῦ ἀγώνος, εἶναι ἐπόμενον ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀγανάκτησεως αὐτῆς καί τῆς σκληρᾶς πίεσεως τῶν γεγονότων, νὰ μὴ ἐκτιμῇ τὸν παράγοντα τῆς σκέψεως.

"Ἀπ' ἐναντίας δυνατόν νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν σύνεσιν αὐτὴν ὡς φυγομαχίαν καί νὰ ἐπιζητήσῃ μαχικωτέραν καί πλέον ρηξικέλευθον Διοίκησιν.

Τότε ἴσως ἀντιληφθῇ καί ἡ ἀρτηριοσκληρωτικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ, ὅτι τὸ κίνημά μας εἶναι λαϊκὸν καί αὐτοκατευθυνόμενον. Τὰ δὲ θρυλούμενα περὶ «φανατικῶν λαϊκῶν» κατευθυνόντων τὴν κίνησιν, εἶναι ἀφελὴς οὐτοπία.

Φοβούμεθα μόνον μήπως εἶναι τότε ἀργά.

Διότι ὅταν ἐκσπάσῃ ἡ λαϊκὴ ἀγανάκτησις, ὡς νέμεσις καί συντρίβουσα ὀργή, τότε πλέον εἶναι ἀσυγκράτητος.

ΩΣ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ Ἡ ΒΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ;

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

5) Νὰ συλληφθῶσιν ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἱερεῖς, πολλοὶ τῶν ὁποίων ἐχειρωτονήθησαν πρὸ εἰκοσιπενταετίας, καὶ νὰ διαπομπεφθῶσιν ἐντὸς τῶν ἀστυνομικῶν καὶ Ἀρχιεπισκοπικῶν κρατητηρίων διὰ τῶν βαρβαροτέρων μέσων ἀποσχηματισμοῦ, ξυρίσματος καὶ κουρεύματος ἐπὶ παρουσίᾳ πολλάκις καὶ αὐτῶν τῶν Σεβασμιωτάτων νεωτέρων Νεοημερολογιτῶν Ἀρχιερέων, 6) νὰ διαλυθῶσι βιαίως ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὁργάνων πολλοὶ πιστοὶ Παλαιοημερολογίται, συγκεντρωθέντες πρὸς προσευχὴν καὶ λατρείαν, τινὲς τῶν ὁποίων ὠδηγήθησαν καὶ εἰς τὰ ἀστυνομικά κρατητήρια καὶ ἐνώπιον τῶν Ποινικῶν Δικαστηρίων, ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ κατεδικάσθησαν πολλοὶ εἰς ποινὰς φυλακίσεως καὶ χρηματικὰς τοιαύτας καὶ μάλιστα ἐν ἡμέραις, καθ' ὅσας παρεκολουθοῦντο τὰ Πάθη τοῦ Κυρίου, 7) νὰ σφραγισθῶσιν ὑπερτριᾶκτοισι ἰδιόκτητοι Ναοὶ Παλαιοημερολογιτῶν, καίτοι συνεχῶς καὶ ἀδιακόπως ἐλειτούργουν ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας καὶ πλέον, 8) νὰ ἀπαγορευθῇ διὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης ἢ εἰς τὰ Ληξιαρχεῖα τοῦ Κράτους ἐγγραφὴ τῶν οἰκείων ληξιαρχικῶν πράξεων, γάμων καὶ βαπτίσεων τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, καὶ ἄλλαι πολλαὶ τοιαῦται πράξεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, αἵτινες θὰ ἠδύναντο νὰ ἀποτελέσωσι Βίβλον ὀλοκλήρου, χρήσιμον καὶ διὰ τὴν Ἱστορίαν.

Ἀλλὰ αἱ πολλαὶ καὶ ποικίλαι αὗται πράξεις ἡπίας καὶ στοργικῆς μεταχειρίσεως τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὶν συγκριθῶσι πρὸς τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου καλὸν εἶναι νὰ ἐξετασθῇ, ἂν ἐνηργήθησαν ὑφ' ὀλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἀναγράφεται καὶ εἰς τὴν Συνοδικὴν Ἐγκύκλιον, ἣ ὑπὸ ὠρισμένων μόνον προσώπων

Τὰ στοιχεῖα διὰ τὴν ἐξέτασιν ταύτην παρέχει ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συνίσταται ἐκ πάντων τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν κατὰ τὴν τῆς Ἑλλάδος καὶ διοικεῖται ὑπὸ τῶν κανονικῶν αὐτῆς ἐν ἐνεργείᾳ Ἀρχιερέων, ἀποτελούντων τὴν καλουμένην Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἣτις εἶναι ἡ Ἀνωτάτη Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἔχει ὡς ἀντιπρόσωπον αὐτῆς τὴν Διαρκὴ Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἣτις ἐδρεύει ἐν Ἀθήναις, ἐνεργεῖ πάντοτε ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καὶ σύγκαιται ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ὡς Προέδρου, καὶ δώδεκα μελῶν

Ἐκ τῶν ἐκτιθεμένων, προκύπτει ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀποτελεῖται ἀπὸ διοικούντας καὶ διοικουμένους· καὶ διοικούντες μὲν εἶναι ἡ Διοκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ὡς ἐκπρόσωπος καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας· διοικούμενοι δὲ εἶναι ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι ἄλλοι Κληρικοὶ καὶ ὅλοι οἱ λαϊκοὶ πιστοί.

Κατ' ἀκολουθίαν καὶ αἱ ἀνωτέρω ἐκτιθέμεναι πράξεις, δὲν εἶναι πράξεις τῶν λαϊκῶν πιστῶν καὶ ὅλων τῶν ἄλλων Κληρικῶν, ἀλλ' εἶναι πράξεις μό-

νον τῶν ἀποτελούντων ἐκάστοτε τὴν Ἱερὰν Σύνοδον Ἀρχιερέων, οἵτινες βοηθοῦνται εἰς αὐτὰς καὶ ὑπὸ τινῶν ἄλλων κατωτέρων τῶν Κληρικῶν τοῦ ἀμέσου περιβάλλοντός των, καὶ αἵτινες πράξεις των ἐνεργοῦνται τῇ ἐγκρίσει καὶ τῶν ἀποτελούντων τὴν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας λοιπῶν Ἀρχιερέων, ἐφ' ὅσον οἱ τελευταῖοι οὗτοι δὲν ἐκδηλοῦσι καθ' οἷανδήποτε τρόπον τὴν τυχὸν ἀντίθεσιν των.

Καὶ ἤδη, διευκρινισθέντος ὅτι αἱ πράξεις αὗται δὲν ἐνεργοῦνται ὑφ' ὀλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ἐνεργοῦνται ὑπὸ μόνης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου αὐτῆς καὶ τοῦ προκαθημένου ταύτης τῇ βοηθείᾳ καὶ τινῶν κατωτέρων Κληρικῶν καὶ τῇ ἐγκρίσει τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, θὰ ἐξετασθῇ, ἂν διὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτῶν ἠκολούθηθῃ τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου.

Ὡς εἶναι ἱστορικῶς γνωστὸν, οἱ ἀντιτιθέμενοι πρὸς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου, ἦσαν οἱ τότε Ἀρχιερεῖς, οἵτινες καὶ διέταξαν τὴν σύλληψιν καὶ τὴν σταύρωσιν Αὐτοῦ.

Ὁ Κύριος ὁμῶς, ὅστις ἐδίδαξε τὸ «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν», ὅτε εὗρίσκετο Ἐσταυρωμένος ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ εὗρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ προσευχηθῇ ὑπὲρ τῶν διωκτῶν Του αὐτῶν μετὰ τὴν γνωστὴν προσευχὴν «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασιν τί ποιοῦσι». Δοὺς Αὐτὸς Πρῶτος τὸ παράδειγμα ὅτι ὄχι μόνον δὲν πρέπει νὰ μνησικακῶμεν κατὰ τῶν ἐχθρῶν μας, ἀλλὰ τοῦναντίον νὰ συγχωρῶμεν αὐτοὺς, μάλιστα καὶ νὰ προσευχώμεθα ἀκόμη ὑπὲρ τῆς ἀνωθεν σωτηρίας αὐτῶν.

Κατὰ ποίαν ὁμῶς λογικὴν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ δεκτὸν ὅτι αἱ ἐνεργοῦμεναι ὑπὸ τῶν νεωτέρων Νεοημερολογιτῶν Ἀρχιερέων πράξεις ἀναχρονιστικοῦ καὶ ἀντιχριστιανικοῦ διωγμοῦ κατὰ τῶν ἐξακολουθούντων νὰ εἶναι Παλαιοημερολογίται Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς ἡπία καὶ στοργικὴ μεταχείρισις αὐτῶν;

Καὶ κατὰ ποίαν λογικὴν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ δεκτὸν ὅτι αἱ πράξεις διωγμοῦ αὗται ἐνηργήθησαν καὶ ἐνεργοῦνται κατ' ἀκολουθίαν τοῦ παραδείγματος τοῦ Κυρίου, ὅστις δὲν ἐδίωξεν, ἀλλ' ἐδώκεν, καὶ κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ ἐσχάτου μαρτυρίου τοῦ διωγμοῦ Του δὲν ἐμνησικακήσεν, ἀλλὰ τοῦναντίον ἠυχθήν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν διωκτῶν Του;

Ἀσφαλῶς οὐδεὶς στοιχειωδῶς σκεπτόμενος εἶναι δυνατόν νὰ δεχθῇ ὅτι ἐν προκειμένῳ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ ὁ Προκαθημένος αὐτῆς μετεχειρίσθησαν τοὺς μηδόλως ἄλλωστε πταίσαντας Παλαιοημερολογίτας Κληρικοὺς καὶ λοιποὺς πιστοὺς δι' ἡπίας καὶ στοργικῆς μεταχειρίσεως, οὐδὲ ἠκολούθησαν τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου, κατὰ συνέπειαν οὔτε καὶ τὰ διδάγματα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς σεπτῆς Κορυφῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, δηλαδὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐφ' ὅσον καὶ ὅλα ταῦτα, δηλαδὴ τὰ διδάγματα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων κλπ. ἀσφαλῶς πρέπει νὰ εἶναι σύμφωνα μετὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου, διότι, ἂν δὲν εἶναι σύμφωνα, ἀναμφισβητήτως ἀποτελοῦσι παρεκκλίσεις οὐχὶ σεβαστάς καὶ ἀξιωματικῶν, ἀλλὰ κατακριτέας καὶ ἀποκρουστέας, τοῦλάχιστον κατὰ τὸ ἐπικρατήσαν κα-

ἐπικρατοῦν πνεῦμα εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, διότι εἰς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν ὑπῆρξε καὶ ἐποχὴ, καθ' ἣν εἶχεν ἐπικρατήσει ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασις καὶ γενικῶς ἡ Κληρικοκρατία, ἡ ἀνάμνησις τῶν ὁποίων ὁμῶς καὶ σήμερον προξενεῖ τὴν φρίκην καὶ τὸν ἀποτροπιασμόν.

Ἀλλὰ καὶ ὁ χαρακτηρισμὸς ἐν τῇ παραγράφῳ ταύτῃ τῆς Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου τῶν ἐξακολουθούντων νὰ εἶναι Παλαιομερολογίται, ὡς πλανωμένων τέκνων τῆς Ἐκκλησίας, οὐδόλως εἶναι ἀκριβής· διότι οὗτοι, οὐχὶ ἐκ πλάνης, ἀλλ' ἐνσυνειδήτως καὶ ἐσκεμμένως, δὲν θέλουσι νὰ ἀκολουθήσωσι τὴν μετὰ αἰῶνας ὑπὸ μέρος μόνον τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας γενομένην καὶ πρὸ αἰώνων ὑφ' ὁλοκλήρου τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποκρουσθεῖσαν ἐκκλησιαστικὴν ἡμερολογιακὴν ἀλλαγὴν ἢ διόρθωσιν, ὅπως ἀκριβῶς καὶ οἱ νεώτεροι Νεομερολογίται Ἀρχιερεῖς οὐχὶ ἐκ πλάνης, ἀλλ' ἐνσυνειδήτως καὶ ἐσκεμμένως προέβησαν μετὰ αἰῶνας εἰς τὴν τοιαύτην ἐκκλησιαστικὴν ἡμερολογιακὴν ἀλλαγὴν ἢ διόρθωσιν, εἰς ἣν ὁμῶς δὲν ἠκολούθησαν αὐτοὺς, ὡς ἀπαιτοῦσιν οἱ Κανόνες καὶ αἱ Παράδοξαι, ὅλοι γενικῶς, οὐδ' ἐν αὐτῇ τῇ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ, δι' ἣν καὶ ἀναγκάζονται διὰ τὴν συγκάλυψιν τῆς πράξεώς, τῶν ταύτης νὰ προβαίνωσι καὶ εἰς ἄλλας ἐτι χειροτέρας κατὰ τὸ «εἰδὸς κακοῦ δοθέντος, μύρια ἔπονται».

Πρὸς ἀριωτέραν συμπλήρωσιν τοῦ ἐλέγχου τοῦ περιεχομένου τῆς δευτέρας ταύτης παραγράφου τῆς Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου, καὶ διὰ νὰ καταδειχθῇ ἡ ἐκατέρωθεν γενναιοψυχία, εἶναι ἀνάγκη νὰ διευκρινισθῇ ὅτι «αἱ τελευταῖως ἀναληφθεῖσαι μετὰ τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ Παλαιομερολογισμοῦ ἔμμεσοι ἑπαφαὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ δὴ αἱ προσωπικαὶ συναντήσεις τοῦ Προκαθημένου αὐτῆς» ἀναγονταὶ εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁ Πρωταγωνιστὴς τοῦ Παλαιομερολογισμοῦ, δηλαδή ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης πρῶτον Φλωρίνης κ. Χρυσόστομος, εἶχε συλληφθῇ ὑπὸ ἀστυνομικῶν ὁργάνων, καὶ μεταφερθῇ εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Τμήμα Μεταγωγῶν καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸ Ὁρφανοτροφεῖον Βουλιαγμένης, ἐνθα ἐφρουρεῖτο ὑπὸ πολυαριθμῶν ἀστυνομικῶν ὁργάνων, καταλαβόντων μεγίστην ἀκτῖνα, ἀλλὰ φέρουσιν εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἀναγνώστου πρὸς παραλληλισμὸν τὴν περίπτωσιν τοῦ ἡρώος τοῦ 1821 Ἀθανασίου Διάκου, πρὸς τὸν ὁποῖον οἱ Τούρκοι, ἀφοῦ προσεκόμεσαν τὸ σουβλί, διὰ νὰ τὸν σουβλίσωσι, καὶ ἤναψαν τὴν πυρὰν, διὰ νὰ τὸν ψήσωσιν, ἔκαμον τὴν γνωστήν, κατὰ τὴν λαϊκὴν παράδοσιν, πρότασιν :

«Γίνεσαι Τούρκου Διάκου μου, τὴν πίστιν σου ν' ἀλλάξῃς,

Νὰ προσκυνᾷς εἰς τὸ τζαμί τὴν ἐκκλησίαν ν' ἀφίσης ;»

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτιθεμένων ἀποδεικνύεται ὅτι δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰ πράγματα καὶ τὴν ἀλήθειαν τὸ περιεχόμενον καὶ τῆς δευτέρας ταύτης παραγράφου τῆς ἀνωτέρω Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου περὶ προσπαθειῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος αὐτῆς, ἀλλ' ἀληθὲς εἶναι ὅτι οἱ νεώτεροι Νεομερολογίται Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, θέλοντες νὰ ἐξαλείψωσι

τὸν Παλαιομερολογισμὸν τῆς Ἑλλάδος, ἵνα μὴ ἐνθυμίῃ οὗτος εἰς αὐτοὺς, διὰ τῆς ὑπάρξεώς του, τὴν ἐπιχειρηθεῖσαν ὑπ' αὐτῶν αὐθαίρετον καὶ μονομερῆ καὶ ἀνευ τῆς τηρήσεως τῶν Κανονικῶν καὶ Νομίμων προϋποθέσεων ἀλλαγὴν ἢ διόρθωσιν τοῦ ἀπ' αἰώνων πατροπαραδότως ἰσχύοντος Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, καταβάλλουσι προσπάθειας βίας καὶ διωγμοῦ κατὰ τῶν Παλαιομερολογιτῶν, ἵνα ἐκμηδενίσωσιν αὐτούς, καὶ τὰς ὁποίας προσπάθειας βίας καὶ διωγμοῦ ἀναληθῶς χαρακτηρίζουσιν ὡς «ἡμίαν καὶ στοργικὴν μεταχείρισιν» καὶ συμφῶνους πρὸς τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου, τὰ διδάγματα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς σεπτῆς Κορυφῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, δηλαδή τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐνῶ πράγματι αἱ προσπάθειαι αὗται βίας καὶ διωγμοῦ εἶναι τελείως ἀντίθετοι πρὸς τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου καὶ συνεπῶς καὶ πρὸς τὰ διδάγματα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὴ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοιαύτης.

Ταῦτα ὡς πρὸς τὴν δευτέραν παράγραφον τῆς Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου μετὰ τὴν ἐπιφύλαξιν τοῦ προσεχοῦς ἐλέγχου καὶ τῶν λοιπῶν παραγράφων αὐτῆς.

Ἀριστείδης Ζαχαρίας
Δικηγόρος

ΘΛΙΒΕΡΑΙ ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ

Εἶναι γεγονὸς ὅτι ἡ Ἑνωσις τῆς Κύπρου μετὰ τὴν Ἑλλάδα ἀπῆχέι βαθύτατα εἰς τὴν ψυχὴν μας, καὶ μᾶς εὐρίσκει συμφώνους μετὰ τὴν Πανελλήνιον θέλησιν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ αἰτήματος. Ἐπόμενον λοιπὸν εἶναι πᾶσα ἐνέργεια, καὶ προσπάθεια παντός Ἑλληνοῦ, προωθοῦσα τὴν λύσιν τοῦ Ἐθνικοῦ τούτου θέματος νὰ μᾶς συγκινή καὶ νὰ μᾶς ἐνθουσιάσῃ.

Μὲ τὰς συναισθηματικὰς αὐτὰς διαθέσεις ὑπεδέχθημεν καὶ τὴν ἐνέργειαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Σπυρίδωνος καὶ κατεχειροκροτήσαμεν τὸν γέροντα Ἱεράρχην διὰ τὴν σθεναρὰν στάσιν του, εἰς τὸ Κυπριακὸν ζήτημα· διότι τὸ τέκνον αὐτοῦ τῆς εὐάνδρου Ἡπείρου εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίσῃ καλύτερον παντὸς ἄλλου, τὴν ἀνάγκην τῆς Ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ αὐτρώτου Ἑλληνισμοῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶναι ὁ φυσικώτερος ἡγέτης δι' ἕνα τοιοῦτον ἄγωνα.

Αὐτὰ ἐσπετόμεθα, ὅταν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἶδομεν εἰς τὰς ἡμερησίας Ἀθηναϊκὰς ἑφημερίδας ἐπιστολὴν του, πρὸς τὸν Ἀγγλον Λόρδον Μαουντπάττσεν, Στόλαρχον τῆς Μεσογείου.

Ὁμολογουμένως δὲ θὰ ἤξιζε νὰ δροσίσωμεν τὰ εὐώδη ρητορικά ἄνθη τῆς ὑπερόχου ἐπιστολῆς του μετὰ τὰ δάκρυα τῆς βαθύτατης συγκινήσεως μας.

Ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν ὁμῶς αὐτὴν μᾶς ἀπέτρεψε μία θλιβερά διαπίστωσις. ἥκιστα τιμῶσα τὸν Σεβαστὸν Συντάκτην, τῆς ἱστορικῆς ἐπιστολῆς: Ἀπὸ τὸ πεδῖον τῆς συνειδήσεώς μας διήλθεν ὁ ἐξόριστος ἡγέτης τῶν Παλαιομερολογιτῶν κ. Χρυσόστομος, οἱ τραγικώτατα διωκόμενοι Ἱεράρχαι Χριστόφορος καὶ Πολύκαρπος, αἱ πλειάδες τῶν ἀποσηματισθέντων Κληρικῶν, ὁ σεβαστὸς ἀριθμὸς τῶν σφραγι-

(Συνέχεια εἰς τὴν 3ην σελίδα)

Εἰς τὴν ἐν Βόλῳ ὑπὸ τοῦ κ. Σωτ. Σχοινᾶ ἐκδομένην «*Ἀγιορευτικὴν Βιβλιοθήκην*» (Τεύχ. Α'. σελ. 5—7 ἑ. ἑ.) ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ Πανοσιολογιώτου καὶ Ἀγίου Καθηγουμένου τῆς ἐν Ἀθῶν Ἱ. Μονῆς τοῦ Ἀγ. Διονυσίου Ἀρχιμανδρίτου κ. Γαβριὴλ «*Διευκρίνσεις τῆς θέσεως τοῦ Ἀγίου Ὁρους ἐν τῷ ἡμερολογιακῷ ζητήματι*» ἐν τῇ ὁποῖα ὁ καθ' ὅλα εὐλαβὴς καὶ ἐν πᾶσιν ἄριστος καὶ Ἅγιος Καθηγούμενος ἀναγράφει ὀρισμένας ἀληθείας εὐρισκούσας καὶ ἡμᾶς τοὺς Ζηλωτὰς κατὰ πάντα συμφώνους, καὶ ὑποχρεούσας ἵνα καὶ δημοσίᾳ ἐκφράσωμεν τὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν πρὸς τὴν Αὐτοῦ Πανοσιολογιότητα. Διότι: Ὁ Ἅγιος Καθηγούμενος εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῆς «*Διευκρινήσεως*» Του λέγει μίαν μεγάλην ἀλήθειαν: «*Τὸ Ἅγιον Ὄρος ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ἐδήλωσεν εἰς τὴν προϋσταμένην του πνευματικὴν ἀρχήν, τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν* δι: καθ' ὃν τρόπον ἀπεφασίσθη ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἡμερολογιακὴ ἀλλαγὴ ΑΔΥΝΑΤΕΙ νὰ ἀποδεχθῇ ταύτην, καὶ θὰ τηρῇ ὡς καὶ πρότερον τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ἕως οὗ εὐδοκία Θεοῦ, συνερχομένων ἐπὶ τὸ αὐτὸ τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ρυθμισθῇ καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο ΚΑΝΟΝΙΚΩΣ».

Ἀλήθεια μεγίστη καὶ κατὰ πάντα σύμφωνος πρὸς τὸ διέπον πνεῦμα καὶ σύστημα ἀπ' ἀρχῆς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ διότι τὰ παγκόσμιου χρήσεως καὶ γενικῆς σημασίας ζητήματα τῆς καθόλου Ἐκκλησίας ρυθμίζονται μόνον κατόπιν συνεννοήσεως καὶ συμφωνίας πασῶν τῶν ἐπὶ μέρους ὁρθοδόξων τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησιῶν τῶν ἀποτελουσῶν τὴν «*Μίαν, Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν*», πράγμα τὸ ὁποῖον οὔτε ἐγένετο, οὔτε ἐτηρήθη κατὰ τὴν γενομένην τῷ 1924 μεταβολῇ τοῦ ἀπὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν ἰσχύοντος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου (ἡ μᾶλλον *εορτολογίου* διότι περὶ αὐτοῦ ἀκριβῶς πρόκειται καὶ περὶ αὐτοῦ ἐνδιαφέρεται ἡ Ἐκκλησία, τῆς Πολιτείας δυναμένης νὰ προσλάβῃ τὸ Γρηγοριανὸν καὶ οἰονδήποτε ἕτερον ἡμερολόγιον συμφώνως πρὸς τὰς μετὰ τῶν ἄλλων Κρατῶν συναλλαγὰς αὐτῆς), τοῦ ὁποῖου ἡμερολογίου ἡ μεταβολὴ ἀπεφασίσθη μὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη κατὰ Μάιον τοῦ 1923 συνελθόντος καὶ ἀσυνήθαι Ἐκκλησιαστικῶν τίτλῳ ὀνομασθέντος «*Πανορθόδοξου Συνεδρίου*» ἀποτελουμένου ἐκ πέντε (5) Κληρικῶν καὶ δύο (2) Λαϊκῶν Μελῶν ἀντιπροσωπευόντων Τέσσαρας (4) μόνον Ἐκκλησίας ἐκ τῶν 15 ὁρθοδόξων τοιούτων, ἐφημερόσθη δὲ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος διὰ μιᾶς μονοκονδυλίας τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου Παπαδοπούλου ἐπαναστατικῶ τῷ τρόπῳ.

Πλὴν οἱ προβάντες εἰς τὴν ἀνωτέρω πράξιν τῆς μεταβολῆς τοῦ Πατρίου ἡμερολογίου δὲν ἔλαβον ὑπ' ὄψιν τῶν τοὺς λόγους τοῦ μεγίστου ἐπὶ σοφίᾳ Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων Δοσιθέου γράφωντος ἐν σελίδι 983 τῆς Δωδεκαβίβλου του καὶ λέγοντος, ὅτι «*οὔτε δύναται Σύνοδος τις, Οἰκουμενικὴ*

*παγκόσμιος κατὰ τινὰ ὁπωσδήποτε αἰτίαν ἀντινομοθετῆσαι τι κατὰ τῶν πράξεων καὶ ἀποφάσεων τῶν ἐπὶ ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων οὔτε περὶ Πίστεως, οὔτε περὶ ἡθῶν, οὔτε περὶ Μυστηρίων, οὔτε περὶ τάξεων ἀντινομοθετοῦσα γὰρ ταύταις, οὐκ ἔσεται ἀγία Σύνοδος, ἀλλὰ βέβηλος, πονηρά, βιαία, ληστρικὴ καὶ διόλου παράνομος, ὡς γέγονασι πολλαὶ τῶν Παπιστῶν, καὶ ἀπευχόμεθα γενέσθαι ποτε τοιοῦτόν τι μαρὸν ἄθροισμα καὶ ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ». Καὶ ὁμῶς ἐγένετο. Ἀλλ' οὐδὲ τὸν ὅρον τοῦ «*Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου*» ἔλαβον ὑπ' ὄψιν τῶν οὗτοι διότι καὶ ἐν ἐκείνῳ ἀναγράφεται, ὅτι «*Δύνανται νὰ μετατραπῶσιν αἱ περὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τῆς Ἐκκλησίας βίου διατάξεις, ἀλλὰ τότε μόνον ὅταν παρουσιασθῇ νομοθετικόν τι σῶμα ἐπωδιασμένον τῇ αὐτῇ, ἡ καὶ αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΙ εἰς τὸ ἐκθέτειν Ἐκκλησιαστικοὺς θεσμούς*». (Ἐκκλησιαστικ. Δίκαιον Νικοδήμ. Μίλλας).*

Καὶ ἐπειδὴ οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἔξωρον ἔλαβον ὑπ' ὄψιν τῶν οἱ μεταβαλόντες τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον τὸ θεσπισθὲν καὶ ἐπικυρωθὲν ὑπὸ Συνόδων Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν καταδικασαῶν μάλιστα τὴν οἰανδήποτε μεταβολὴν αὐτοῦ, διὰ τοῦτο πολὺ ὁρθῶς λέγει ὁ Ἅγιος Καθηγούμενος, ὅτι «*Τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐδήλωσε πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὅτι καθ' ὃν τρόπον ἐγένετο ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἡμερολογιακὴ ἀλλαγὴ, ΑΔΥΝΑΤΕΙ νὰ ἀποδεχθῇ ταύτην*».

Συνεχίζων τὴν «*Διευκρίνησιν*» Του ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἅγιος Καθηγούμενος, λέγει: «*Ἐκ τῶν 20 Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἀγίου Ὁρους μία, ἡ τοῦ Βατοπαιδίου, ἀπεδέχθη ΚΑΚΩΣ ΠΡΑΞΑΣΑ, καὶ ἀκολουθεῖ ἔκτοτε τὸ νέον ἡμερολόγιον*».

Σημειοῦμεν τὸ «*κακῶς πράξασα*» διότι τὸ «*κακῶς*», ὡς πᾶς τις ἐννοεῖ, εἶνε ἀντίθετον τοῦ «*καλῶς*» καὶ σημαίνει, ὅτι: *οἱ μὴ δεχθέντες καὶ μὴ ἀκολουθοῦντες τὸ νέον ἡμερολόγιον* Ἐκκλησιαστικῶς, *πράττουσι καλῶς κατὰ τὸ συμπέρασμα τοῦ Ἀγίου Καθηγουμένου διαπιστοῦντος καὶ διακηρύσσοντος μίαν εἰσέτι μεγάλην ἀλήθειαν καὶ λέγοντος ἐν τῇ αὐτῇ «Διευκρινήσει», ὅτι «ἐκατομύρια Ὁρθοδόξων ἔχουσι εἰσέτι τὸ Παλαιὸν ἡμερολόγιον»*. Καὶ τούτου ὄντος ἀληθοῦς καὶ ἀναμφισβήτητου καὶ σημαίνοντος, ὅτι τὰ τρία τέταρτα τῶν ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἀκολουθοῦσι τὸ Παλαιὸν ἡμερολόγιον, καὶ ἰσως ὀλιγότεροι τοῦ ἐνὸς τετάρτου ἀκολουθοῦσι τὸ νέον, ἔπεται κατὰ πᾶσαν λογικὴν ἀκολουθίαν, ὅτι: καὶ οἱ ἐν Ἑλλάδι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἀκολουθοῦντες τὸ Παλαιὸν ἡμερολόγιον ΚΑΛΩΣ ΠΡΑΤΤΟΥΣΙΝ ἀκολουθοῦντες ἐν τούτῳ τὴν πλειονότητα τῶν ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Καταλήγων τὴν «*Διευκρίνησιν*» Του ὁ Πανοσιολογιώτατος Καθηγούμενος, λέγει: ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝ καὶ ἡμεῖς, *ὅτι ὁ τρόπος τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου δὲν εἶναι ὁ ἀρμόζων εἰς τὴν τάξιν, τὴν παράδοσιν, καὶ τὴν ΕΝΟΤΗΤΑ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας*. Καὶ ἔχει μεγίστην δέξιαν ἡ δημολογία αὕτη ὡς προερχομένη ἐκ στόματος ἐνὸς ἐκ

ΑΡΓΗΣΙΣ

τῶν ἐγκρίτων Καθηγουμένων τοῦ Ἁγίου Ὁρους εὐχομένου ἐν τέλει τῆς «Διευκρινήσεως» Του «ὅπως ὁ εὐρηνοδότης Κύριος νεύσῃ ἀγαθὰ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἰθυονόντων τὰ τῶν ἁγίων αὐτοῦ Ἐκκλησιῶν, ἵνα ἐν καιρῷ εὐθέτω ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνεργόμενοι, ἀποφασίσωσι τὴν ΚΑΝΟΝΙΚΗΝ τοῦ ζητήματος λύσιν (ὅπερ μέχρι σήμερον δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ λελυμένον) καὶ οὕτως οἱ πάντες ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ δοξάζωμεν τὸ πανάγιον Αὐτοῦ ὄνομα». Πράγμα τὸ ὁποῖον βεβαίως δὲν γίνεται σήμερον.

ΜΙΑ ΔΙΑΦΩΝΙΑ

Καὶ μέχρις ἐδῶ μὲν εἴμεθα κατὰ πάντα σύμφωνοι μὲ τὸν Ἅγιον Καθηγούμενον, καὶ ὁμολογοῦμεν χάριτας πρὸς τὴν Αὐτοῦ Πανοσιολογιότητα διὰ τὰς μεγάλας ταύτας διαπιστώσεις καὶ ἀληθείας. Θὰ ἐπατρέψῃ ὅμως ἡμῖν Αὕτη ἵνα διαφωνήσωμεν ἐπὶ ἐνὸς ἐτέρου σημείου τῆς «Διευκρινήσεως» λεγούσης, ὅτι «ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ Πολιτεία δὲν διώκουσι τὸν Παλαιομερολογισμὸν, ἀλλὰ τὰς ὑπερβασίας καὶ ἀκρότητας τῶν ἡγητόρων αὐτοῦ». Καὶ διαφωνοῦμεν ἐν τούτῳ διότι εἴμεθα ὁ περπελαισμένοι, ὅτι τὸν ἀπὸ τοῦ 1925 ἐνεργοῦμεν κατὰ τῶν Παλαιομερολογιτῶν διωγμὸν, ἐνταθέντα κατὰ τὴν τελευταίαν διετίαν, θὰ ἐδικαιολογεῖτο νὰ ἀγνοῇ ὁ Πανοσιολογιώτατος, μόνον ἐὰν εἶχε κατέλθῃ σήμερον ἀπὸ τὴν σελήνην, τὸν Ἀρην, ἢ ἑτερόν τινα τῶν πλανητῶν, οὐδέποτε ὅμως θὰ ἐδικαιολογεῖτο νὰ ἀγνοῇ καὶ ἐὰν ἀκόμη προήρχετο ἐξ οἰασδήποτε μίς τῶν πέντε ἡπείρων τῆς γῆς, εἰς τὰς ἐσχαιὰς τῆς ὁποίας καθημερινῶς—καὶ τοῦτο χάρις εἰς τὰ σύγχρονα συγκοινωνιακὰ μέσα ἐξουδετερώσαντα τὰς ἀποστάσεις—καταφθάνουσιν Ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες ἐκτιθέμεναι κατὰ πλάτος τὸν ἐνεργοῦμενον κατὰ τῶν Παλαιομερολογιτῶν καὶ τῶν ἐξυπηρετούντων αὐτοὺς ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων Κληρικῶν ὑπὸ τῆς κρατοῦσης, Ἐκκλησίας συνεπικουρουμένης ὑπὸ τῆς Πολιτείας σκληρότατον διωγμὸν. Κατοικῶν ὅμως ὁ Πανοσιολογιώτατος ἐντὸς τῶν στενῶν ὁρίων τῆς Ἑλλάδος καὶ εὐρισκόμενος τὸν περισσότερον καιρὸν τοῦ ἔτους ἐν τῇ Θεσσαλονίκῃ καὶ ταῖς Ἀθήναις (ἐπὶ κοινὰς ἀποστολαῖς βεβαίως) δικαιολογεῖται νὰ προβάλῃ ἀγνοίαν περὶ τῶν κατὰ τῶν Παλαιομερολογιτῶν καὶ τοῦ Παλαιομερολογισμοῦ διωγμῶν;

Πλὴν δεδοσθω, τὸ μὴ διδόμενον, ὅτι ἀγνοεῖ τὰ περὶ τοῦ διωγμοῦ τούτου ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἀναλαμβάνομεν ἡμεῖς νὰ τὸν πληροφορήσωμεν, ὅτι: Ἐνλείσθησαν καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα πλέον τῶν 500 Παλαιομερολογιτικῶν Ναῶν. Μένει ἄνευ Ἐκκλησίας ἐν καὶ πλέον ἑκατομύριον Παλαιομερολογιτῶν Χριστιανῶν ἔχόντων οὐράνια τέκνα τῶν ἐξ ὧν καὶ πολλὰ ἀπέθανον καὶ ἀποθνήσκουσιν ἀβάπτιστα. Στεροῦνται τῆς Θείας Μεταλήψεως καὶ τῶν λοιπῶν Θεῶν Μυστηρίων καὶ ἀγιαστικῶν ἱερῶν τελετῶν. Θάπτονται ἄνευ Ἱερέων καὶ τῆς συνήθους ἐν τῇ κηδείᾳ νεκρωσίου Ἀκολουθίας. Ἀπεσχηματίσθησαν δεκάδες (ἂν μὴ ἑκατοντάδες) Παλαιομερολογιτῶν Ἱερέων, Μοναχῶν καὶ Μοναζουσῶν. Κατεδιώχθησαν καὶ καταδιώκονται ὡς οἱ ἔσχατοι

τῶν κακούργων οἱ Ἀρχιερεῖς τῶν Παλαιομερολογιτῶν, ὅχι ὡς κλέπται, ὅχι ὡς φονεῖς ἢ καταχρασταὶ δημοσίου χρήματος, οὔτε δι' ἀλοχρὸν καὶ φαῦλον βίον, ἀλλὰ καταδιώκονται μόνον καὶ μόνον διότι εἶνε Παλαιομερολογίται. Ποίας δὲ «ὑπερβασίας καὶ ἀκρότητας» διέπραξαν; ἢ ποίαν ἄλλην ἀταξίαν ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι Παλαιομερολογίται; Καὶ ὅμως:

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παλαιομερολογιτῶν Πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσόστομος Καβουρίδης ποιμάνας ἐπὶ σειράν ἐτῶν τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ἱμβρου, καὶ ἐκεῖθεν προαχθεὶς καὶ μετατεθείς εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Πελαγονείας (τὸ περίφημον καὶ Ἑλληνικώτατον Μοναστήριον—Βιτώλια) ἐποίμανε καὶ ταύτην θεαρέστως ἐπὶ σειράν ἐτῶν κατευθύνων ἐκ τῆς Μητροπόλεως Του καὶ τὸν Ἐθικὸν Μακεδονικὸν ἀγῶνα καθ' ὅλας τὰς φάσεις καὶ διακυμάνσεις αὐτοῦ εὐρισκόμενος εἰς τὴν πρώτην γραμμήν, ἐκδιωχθεὶς ἐκεῖθεν ὑπὸ τῶν Σέρβων καταλαβόντων τῷ 1913 ὁλόκληρον τὴν Ἐπαρχίαν Του τῆς Πελαγονείας διωχθεὶς ὑπ' αὐτῶν μόνον καὶ μόνον διὰ τὰ ἄκρως Ἐθνικιστικὰ καὶ Ἑλληνικώτατα αἰσθηματά Του, ἀρνηθεὶς ἀνδρικώτατα τὴν γενομένην Αὐτῷ πρότασιν ὅπως ὑπαχθῇ ὑπὸ τὴν Σερβικὴν Ἐκκλησίαν. Ποιμάνας τελευταίως καὶ τὴν Ἀκροαίαν Ἐπαρχίαν τῆς Φλωρίνης, ἄφησε παντοῦ ἱκνὴ ἀλησμόνητα τῆς σοφίας, τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς πρὸς τὰ Πάτρια Θρησκευτικὰ καὶ Ἐθνικὰ ἡθῆ καὶ ἔθιμα αὐστηρᾶς προσηλώσεως καὶ συντηρητικότητος Του.

Καὶ ὅμως ὁ διαπρεπὴς οὗτος Ἱεράρχης ὄγδοηκονταπενταετὴς πλέον τὴν ἡλικίαν διανύει τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἑξορίας Του ἐν τῇ ἀπομακρυσμένῃ, ἀπαρχλήτῃ, βραχῶδει καὶ πανερῆμῃ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ὑψηλοῦ εἰς τὸ ἀκρότατον σημεῖον τῆς Νήσου Μυτιλήνης, δι' οὐδὲν ἕτερον εἰμὴ μόνον καὶ μόνον διότι εἶναι Παλαιομερολογίτης. Καὶ ἐρωτῶμεν: Ποίας «ὑπερβασίας καὶ ἀκρότητας» διέπραξεν ὥστε νὰ καταδικασθῇ εἰς τοιαύτην ἑξορίαν, ἰσοδυναμοῦσαν μὲ εἰς θάνατον καταδίκην, ὁ ὑπέργνηρος Οὗτος Ἀρχιερεὺς;

Ποίας δὲ «ὑπερβασίας καὶ ἀκρότητας» διέπραξεν ὁ ἕτερος Ἀρχιερεὺς τῶν Παλαιομερολογιτῶν Σεβασμιώτατος Χριστιανουπόλεως κ. Χριστοφόρος Χαντζῆς ὁ ἐπὶ τριακονταετίαν ὁλόκληρον Ἱεροκλήρυς τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρώτου καὶ ἐμψυχωτῆς αὐτοῦ καθ' ὅλους τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους καὶ τὴν ἐκστρατείαν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐνθα προέταξε πολλάκις τὰ στήθη Του πρὸ τῶν ἐχθρικῶν σφαιρῶν, ὡς αἱ ἐκθέσεις τῶν τότε Σωματαρχῶν καὶ τὰ ὑπὸ τῆς Πατρίδος ἀπονεμηθέντα Αὐτῷ παράσημα καὶ μετάλλια πιστοποιοῦσι; Καὶ ὅμως καὶ Οὗτος μόνον καὶ μόνον διότι εἶναι Παλαιομερολογίτης καταδιώκεται ὑπὸ τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, ὠθούσης πρὸς τοῦτο τὰ ὄργανα τῆς Πολιτείας, ὡς ὁ ἔσχατος τῶν κακούργων καὶ Ἐθνοπροδοτῶν, ἕνεκα τοῦ ὁποίου σκληροῦ διωγμοῦ Του εὐρίσκεται κεκρυμμένος εἰς ἀνῆλα καὶ ὑγρὰ μέρη κλονισθείσης συνεπείᾳ τούτου τῆς υγείας Του,

Ἀλλὰ καὶ ὁ τρίτος τῶν Παλαιομερολογιτῶν

Ἀρχιερέων ὁ Σεβασμιώτατος Διανυλείας κ. Πολύκαρπος Διάσης, τοῦ ὁποίου τὴν καλοκάγαθian καὶ γενικῶς τὴν ἀγαθοεργὸν καὶ φιλάνθρωπον δρασιν διακηρύττουσιν ὄχι μόνον αἱ Ἀθῆναι καὶ ὁ Πειραιεύς, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρος ἡ Ἑλλάς καὶ τὰ πέραν τῶν ὁρίων αὐτῆς· πολλῶ δὲ μᾶλλον διακηρύττουσι τὰ δύο εὐαγγῆ Ἱδρύματα Αὐτοῦ τὰ Ὁρφονατροφεῖα ἀρρένων καὶ θηλέων ἐν Πειραιεὶ τὰ ὁποῖα ἀπλήστως καὶ ἀστόργως διήρπισεν ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν ἀποξενώσασα τούτων τὸν Ἱδρυτὴν αὐτῶν **μόνον καὶ μόνον διότι Οὕτω ἀκολουθεῖ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον**, καταζητοῦσα Τοῦτον ἐπὶ πλέον πρὸς ἀποσχηματισμόν, ἕνεκα τοῦ ὁποίου κρυπτόμενος ἀπὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους, καὶ **«διαμείβων τόπον ἐκ τόπου, καὶ πλανώμενος ἐν σπηλαίοις καὶ ὄρεσι»** κατὰ τὸ Στιχηρὸν τῶν Αἰῶνων τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, κατήντησεν ἐκ τῶν κακουχιῶν τούτων τελειῶς ἀγνώριστο, καὶ εἰς τοὺς πλέον στενοὺς συγγενεῖς Του.

Καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐρωτῶμεν τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀγιὸν Κληγούμενον καὶ συντάκτην τῆς «Διευκρινήσεως»: Ἀγνοεῖ ταῦτα πάντα; **Καταδιώκει ἢ δὲν καταδιώκει ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Πολιτεία τοὺς Παλαιομερολογίτας καὶ τὸν Παλαιομερολογισμὸν;** Διὰ ποίας δὲ «ἀκρότητας καὶ ὑπερβασίας» ὑπέστησαν καὶ ὑφίστανται ταῦτα πάντα οἱ ἀνωτέρω Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς; Διότι ἀκολουθοῦν τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον; Ἀλλ' ἀφοῦ, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἰδίου Πανοσιολογιωτάτου, ἦν ἠκούσαμεν ἀνωτέρω, **«ὁ τρόπος τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου δὲν εἶνε ὁ ἀρμόζων εἰς τὴν τάξιν, τὴν παράδοσιν καὶ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας μας»**. Τί ἔπρεπε νὰ «ράξωσιν οἱ Σεβασμιώτατοι; Ἐπρεπε νὰ ἀκλουθίσωσι καὶ Οὕτοι τὸ νέον ἡμερολόγιον καταπατοῦντες καὶ «τάξιν» καὶ «παράδοσιν» καὶ «ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας» γενόμενοι οὕτω συνυπεύθυνοι τῶν τὰ τοιαῦτα τολμησάντων καὶ ὑπεύθυνοι ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ κριτηρίου τοῦ Θεοῦ; Δὲν πιστεύομεν νὰ ἐφρόνησεν ἢ νὰ φρονῇ οὕτως ὁ Πανοσιολογιώτατος Καθηγούμενος, ἀλλ' ἔγραψεν ὡς ἔγραψε θέλων νὰ φανῇ κάπως εὐχάριστος εἰς τοὺς ἰθύνοντας καὶ ἐργάτας τῶν γιγνομένων παρανομῶν καὶ ἐγκλημάτων.

Διότι ἀκριβῶς περὶ παρανομῶν καὶ ἐγκλημάτων πρόκειται, ὅταν οὗτοι ἐξορίζουσι καὶ καταδικάζουσιν ἴσον εἰς θάνατον Ἱεράρχας λευκανθέντας ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους, διὰ τὸ ὁποῖον εὐμνημοσύνη καὶ ἔπαινος μᾶλλον θὰ ἔπρεπε νὰ ὀφείλῃται αὐτοῖς. Ὅταν ἀποσχηματίζουσιν Ἱερεῖς, Μοναχοὺς καὶ Μοναχὰς ἐντὸς τῶν Μητροπολιτικῶν Μεγάρων, ἀποπέμποντες εἰτα αὐτοὺς ἐκεῖθεν καθημαγμένους, ἀνευ κόμης καὶ γενεῶν εἰμὴ μόνον μετὰ τῶν ἐσωρούχων. Ὅταν κλείουσιν Ἱεροὺς Ναοὺς διαρπάζοντες τὰ ἱερά σκεύη καὶ γενικῶς τὸν ἱερὸν αὐτῶν στολισμὸν συμφοροῦντες ἐντὸς φορητῶν αὐτοκινήτων καὶ κάρρων πρὸς μεταφορὰν εἰς ἐλεεινὰς ἀποδῆκας. Ὅταν σχίζουσιν ἱεράς Εἰκόνας καὶ ἱερὰς Ἐπιταφίους. Ὅταν συλλαμβάνουσιν εὐλαβῆς λαϊκοὺς Χριστιανοὺς προσευχομένους ἐντὸς Ἱερῶν Ναῶν ἢ καὶ ἐν τοῖς προθύροις καὶ πέριξ αὐτῶν, ἀκόμη καὶ ἐν οἴκοις προσευχομένους κατὰ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, καὶ σύρουσιν ἀνδρας καὶ γυ-

ναῖκας εἰς Ἀστυνομικὰ Τμήματα, εἰς Δικαστήρια καὶ εἰς φυλακὰς, μόνον καὶ μόνον διότι εἶναι Παλαιομερολογίται. Καὶ ἐρωτῶμεν κατόπιν αὐτῶν: Δὲν εἶναι παράνομοι καὶ ἐγκληματῖαι οἱ τὰ τοιαῦτα διατάσσοντες καὶ ἐνεργοῦντες; ποῖοι δὲ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει εἶναι ἄξιοι τῆς προσηγορίας αὐτῆς; **Ἄς ὑποδείξει ἡμῖν ὁ Πανοσιολογιώτατος Καθηγούμενος** ἐπανερχόμενος ἀναλυτικώτερον ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν «**ὑπερβασίων καὶ ἀκροτήτων**» τῶν Παλαιομερολογιτῶν.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΜΙΑ ΕΥΣΕΒΗΣ ΚΑΙ ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ ΦΩΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μέχοι τοῦ 1951 οἱ παλαιομερολογίται ἦσαν ἐλεύθεροι εἰς τὴν ἀσκήσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων τῶν Αἰφνιδίως κατόπιν εἰσηγήσεως τοῦ τότε ὑπουργοῦ Παιδείας, τὴν 3 Ἰανουαρίου 1951 τὸ ὑπουργικὸν Συμβούλιον ἀπεφάσισε νὰ κλείσῃ τοὺς Ναοὺς τῶν παλαιομερολογιτῶν παρατάξεως πρ. Φλωρίνης, νὰ ἐξορίσῃ τὸν μητροπολίτην καὶ τοὺς δύο ἐπισκόπους, νὰ ἀποσχηματίσῃ τοὺς κατωτέρους κληρικοὺς καὶ γενικῶς νὰ ἐμποδίσῃ χιλιάδας λαοῦ νὰ ἀσκήσουσι τὰ θρησκευτικὰ τῶν καθηκόντων καὶ νὰ ἀπολαύσουσι τοῦ πρώτου στοιχειώδους συνταγματικοῦ δικαίωματος τῆς ἀνεξίθρησκείας. Ἐκτοτε ἡ δίωξις συνεχίζεται. Οὕτως εὗρομεν τὸ ζήτημα ὅταν ἀνεμίχθημεν εἰς τὰ κοινὰ τῆς χώρας καὶ ἐπειδὴ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς διεκρίσαμεν τοὺς ἐθνικοὺς κινδύνους πού ἐμπερικλείει ἡ συνέχισις τῆς ἀνωτέρω διώξεως, ἀλλὰ καὶ γενικῶς ἡ ἐκκρεμότης τοῦ παλαιομερολογικοῦ ζητήματος, ἀλλὰ καὶ ὡς πιστοὶ δημοκράται, πού θέλομεν τὴν δημοκρατίαν ἐκδηλουμένην πράγματι πανταχοῦ καὶ πιστοὶ τηρηταὶ τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν ἐκ τούτου δικαιωμάτων τῶν πολιτῶν, μετ' ἄλλων συναδέλφων τῆς ΕΠΕΚ ἀνέλαβμεν τὸν ἀγῶνα ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Βουλῆς, διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν καλυτέραν διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο λύσιν. Εὐτυχῶς ὁ ἀρχηγός μας καὶ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Πλαστήρας κατενόησε τὴν σημασίαν τοῦ ζητήματος καὶ σὺν γνήσις δημοκρατίας πού εἶναι, ἔδωκεν οδηγίαν νὰ δοθῇ ἡ ἐμπροσθοῦσα λύσις, πρῶτα—πρῶτα δὲ νὰ ἀπελευθερωθῇ ὁ 85τοῦτης ἐξόριστος μητροπολίτης καὶ οἱ δύο ἐπίσκοποι, ἵνα ἐλεύθεροι ἔλθουν εἰς συνεννόησιν μετὰ τὴν Διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τῆς καταλλήλου καὶ ἐθνικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς ἐμπρεπούσης λύσεως τοῦ ζητήματος. Ἐὰν τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν λυθῇ σήμερον πού ζῇ ὁ λευκὸς ἀρχιερεὺς πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσόστομος καὶ οἱ δύο θεολόγοι συνεργάται του, τότε οὐδεὶς μπορεῖ νὰ ἐγγυηθῇ, ὅτι τὸ παλαιομερολογικὸν ζήτημα δὲν θὰ ἀποτελέσῃ τὸν Δούρειον Ἴππον, διὰ νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν χώραν αὐτήν, ὅλοι οἱ φανεροὶ καὶ κρυφοὶ ἐχθροὶ τῆς, πού θὰ τὴν πλήξουν μετὰ τὴν μάσκαν τῆς χριστιανωσύνης καὶ Ὁρθοδοξίας καὶ δὲν θὰ μπορῇ τὸ ἔθνος νὰ ἀντιδράσῃ. Ἀποροῦμεν πῶς τοῦτο δὲν τὸ προβλέπει ἡ διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὲν σπεύδει νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τὴν ταχεῖαν λύσιν.

Οἱ τρεῖς κληρικοὶ ἡγέται τῶν παλαιομερολογιτῶν, πού κατανοοῦν τὴν σημασίαν καὶ τοῦ θέματος καὶ τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς θέσεώς των, ὑπέβαλον ἕνα

ὑπόμνημα εἰς τὴν Κυβέρνησιν. Τὸ ἐμελετήσαμεν. Δίδει τὴν πλέον σωστὴν καὶ σήμερον ἐπιβαλλομένην λύσιν. Αὕτη ἡ λύσις πρέπει νὰ δοθῇ, καὶ νὰ δοθῇ ἀμέσως. Πᾶσα κωλυσιεργία ἢ ἀργοπόρησις θὰ βαρύνῃ τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας, ἣτις μέχρι σήμερον, μόνον σφάλματα ἔκαμεν εἰς τὴν ὅλην διαχείρισιν τοῦ ζητήματος τούτου καὶ δι' αὐτὸ δίδει τὸ δικαίωμα εἰς τὴν Πολιτείαν νὰ μὴν τὴν ἀκούσῃ πλέον, ἀλλὰ νὰ χωρήσῃ αὕτη εἰς τὴν λήψιν μέτρων ποὺ θὰ ἀαγκάσουν τὴν Ἐκκλησίαν νὰ συνεννοηθῇ. Ἡ ἀμεσὸς ἀπελευθέρωσις τῶν τριῶν ἀρχιερέων τῶν παλαιομερολογ τῶν ἐπιβάλλεται, διότι εἶναι καὶ σύμφωνος πρὸς τὴν δημοκρατικὴν ἀντίληψιν καὶ τὸ πνεῦμα τῆς εἰρηνεύσεως, ποὺ ἐφαρμόζει ἡ παρούσα Κυβέρνησις.

Ἀλλὰ κυρίως ἐπιβάλλεται διότι ὁ μὲν ἐξόριστος Μητροπολίτης κρατεῖται παρὰ νόμους, βάσει δικαστικῆς ἀποφάσεως παραγραφείσης ἤδη, καὶ οἱ δύο ἐπίσκοποι διότι καὶ οὗτοι διώκονται βάσει παραγραφείσων δικαστικῶν ἀποφάσεων. Πρόκειται, μποροῦμε νὰ ποῦμε, περὶ σκανδάλου, τὸ ὅποιον δὲν πρέπει νὰ δυνευσθῇ. Ἡμεῖς βαθέως ἐμπεποτισμένοι εἰς τὰς δημοκρατικὰς ἀρχὰς τῆς ΕΠΕΚ ἀγωνιζόμεθα νὰ πείσωμεν τὴν Κυβέρνησιν. ἢν ὑποστηρίζομεν, νὰ

ἀποστῇ ἀπὸ τοῦ σκανδάλου αὐτοῦ, οὐτινος δὲν εἶναι ἀξία. Εὐτυχῶς ἔχομεν τὴν συμπαράστασιν, τὴν ἐγκρίσιν καὶ ἐνίσχυσιν τοῦ ἀρχηγοῦ μας. Πιστεύομεν τελικῶς, ὅτι ἡ Κυβέρνησις, ἀλλὰ καὶ ἡ διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας, θὰ ἀντιληφθοῦν τὰς εὐθύναις τῶν καὶ θὰ προχωρήσουν εἰς τὰς λύσεις ποὺ τοῖς ὑποδεικνύομεν, τὰς τόσον ἐθνικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς ὠφελίμους.

Δὲν ἐξετάζομεν ἂν ἔχουν ἢ δὲν ἔχουν δικαίον οἱ παλαιομερολογῖται ἢ ἡ διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας. Ἐξετάζομεν ἓνα ζήτημα ποὺ ὑπάρχει, τὸ ὅποιον ἀποτελεῖ πρόβλημα διὰ τὸ Ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, ποὺ ἂν δὲν λυθῇ, θὰ ἀποτελέσῃ κίνδυνον ἐθνικὸν σοβαρόν, τὸν ἐποῖον βλέπομεν καθαρά.

Ἡμεῖς, σὰν δημόσιοι ἄνδρες, σὰν βουλευταί, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ὑπερασπίσωμεν τὸ δίκαιον ὅπου τὸ ἀνεύρωμεν, διὰ νὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῶν ἀρχῶν τῆς Δι' αἰοσύνης, τῆς Ἰσοπολιτείας, τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Δημοκρατίας, εἰς τὰς ὁποίας πράγματι πιστεύομεν καὶ διὰ τὰς ὁποίας ἀγωνιζόμεθα καὶ θὰ ἀγωνιζόμεθα μετ' ἀφοσιώσεως μέχρις ἐπικρατήσεώς τῶν.

ΝΙΚ ΖΟΡΜΠΑΣ

Βουλευτὴς Χίου

Ἡ ΤΕΛΕΤΗ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ ΜΑΣ ΣΧΟΛΕΙΩΝ Εἰς τὴν Αἴθουσαν τοῦ Πειραιικοῦ Συνδέσμου

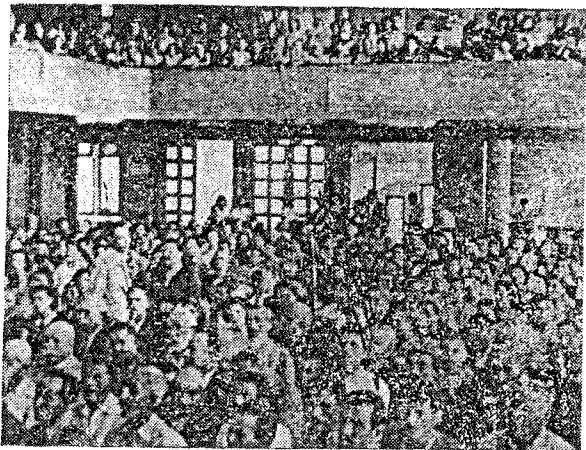
Μὲ κάθε μεγαλοπρέπειαν ἐτελέσθη εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Πειραιικοῦ Συνδέσμου, ἡ ἐορτὴ τῶν κατηχητικῶν μας Σχολείων. Τὴν ἐορτὴν παρηκολούθησαν πλήθι κόσμου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς βαθύτατα συγκεκινημένα. Μεταξὺ τῶν ἐπισήμων διεκρίναμεν τὸν φίλον βουλευτὴν κ. Ν. Ζορμπᾶν.

Τὰ παιδάκια τῶν κατηχητικῶν Σχολείων ἀπήγγειλαν διάφορα θρησκευτικὰ ποιήματα καὶ

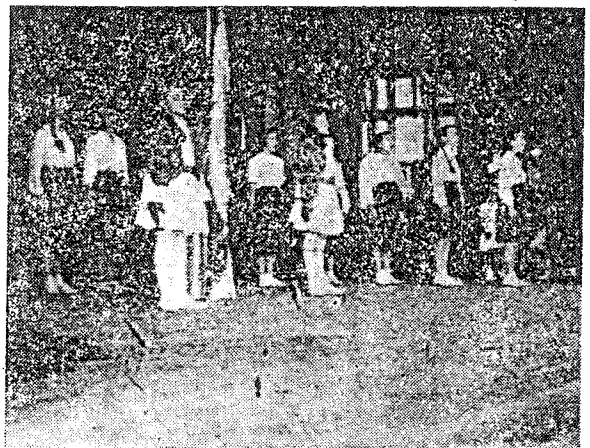
ἔψαλλαν κατανυκτικοὺς ὕμνους.

Τὸ μόνον σημεῖον, ποὺ ἐπεσκίασε τὰς ψυχὰς μας ὡς σκιερὸν νέφος, ὑπῆρξεν ἡ ἀπουσία τῶν Ἀρχιερέων μας.

Ἀνήκει ἐπαινος εἰς τὰς κ. κ. Δέρβου Καλιόπην, Παπαμακαρίου Μαρτίαν, εἰς τὴν Δ. Εὐθυμίαν Σπανοῦ καὶ εἰς ὅσους συνέβαλον εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐορτῆς.

Ἐνα μέρος ἀπὸ τὸ πλῆθος, ποὺ μὲ κατάνυξι παρηκολούθησεν τὴν ἐορτὴν.

Μία σκηνὴ ἀπὸ τὴν ὥραίαν ἐορτὴν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων

Γεγονότα καί Κρίσεις

ΚΑΙ ΝΕΑ...ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Κατόπιν Ἐντολῆς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἡσυχία...οικονομικὸς ἔλεγχος εἰς τὴν Διαχείρισιν τοῦ Σωματείου Π.Θ.Ε.Ο.Κ. Τὰ πορίσματα τοῦ ἐλέγχου ἀπέδειξαν δὲ ἐπικρατεῖ τάξεις, τοικοκυρωσύνη καὶ φειδώ, παρ' ὅλον τὸ βάρος τοῦ διαγμοῦ.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ

Ἡ ὁμάς τῶν φίλων τῆς Ἐλευθερίας βουλευτῶν ἀγωνίζεται νὰ ἐπιτύχῃ τὴν Ἐλευθερίαν μας. Ὁ ἀγὼν τούς μᾶς συγκινεῖ καὶ ἔχουμε πάντα λόγον νὰ πιστεύωμεν δτι τελικῶς θὰ κατατινῇ τὴν ἀδικαιολόγητον ἀντίστασιν τῶν κύκλων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

ΤΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

Ὡς γνωστὸν τὰς τελευταίας ἡμέρας ἐγένετο μία δημοσιογραφικὴ ἔρευνα ἀπὸ τὴν φίλην ἐφημερίδα «Ἑλληνική Ἡμέρα» ἐπὶ τῶν πιδανῶν ἐξελίξεων τοῦ παλαιομερολογιτικοῦ ζητήματος, μία τῶν ὁποίων ἐθεωρεῖτο καὶ ἡ προσχώρησις τῶν εἰς ἄλλας Ἐκκλησίας.

Ἀπὸ τὰ πορίσματα τῆς ἐρένης αὐτῆς θεωρηθεῖσα προφανῶς ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἐξέδωκεν ἔκτακτον ἀνακοινωθέν μετὰ ταραχῆς καὶ ἀπογνώσεως, χωρὶς ὁμῶς δι' αὐτοῦ, κατὰ τὴν ὁρθὴν παρατήρησιν τῆς ἐρευνῶσης Ἐφημερίδος, νὰ ἀπαντᾷ ἐπὶ τῶν ἀμειλίκτων ἐρωτημάτων τῆς κοινῆς γνώμης: Διὰ τί δίδωκε τοὺς Πάλτας; διὰ τί ἀνέχεται τὴν ἐξορίαν τοῦ ὑπεργέρου Ἰερόρχου;

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν εἶναι τὸ ἑξῆς: Καθ' ἑκάστην φθίνει τὸ κῆρος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἡ ὁποία ὅσον ἰσχυρὰ καὶ ἂν εἴναι ὁμιλῶς, καταπίπτει εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ φιλελευθέρου κόσμου δι' ὅτι οὐδέποτε δὲ συμβῇ θὰ εἴναι ὑπερῶς, ἢ ὅσον αὐτὴ διὰ τοῦ ἀνηκούστου διαγμοῦ τῆς προκαλεῖται ἀγανάκτησιν τῶν καταπιεζομένων.

ΔΩΡΕΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Ἀδελφοί τῆς Θεσσαλονίκης διεβίβασαν μὲσω τοῦ ἀκαταβλήτου ἀγαπητοῦ Ἀδελφοῦ κ. Π. Κοσσαρά 300 000 (τριακοσίας χιλιάδας) δραχμὰς δι' ἐνίσχυσιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος. Καίτοι ὀψίμως, ἐνθουσιάζοντες τὴν εὐγενῆ αὐτὴν πράξιν συγχάρομεν τὰς ἐκλεκτὰς ἀνωτάτους δωρεῖας καὶ τὸν ἐκλεκτὸν ἐργάτην ἀδελφὸν κ. Κοσσαράν.

ΕΝΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Εἰς τὰ γραφία μας προσήλθε μία πλύντρι, χήρα μὲ ὀρφανὰ καὶ μᾶς ἐδήλωσε ὅτι ἕνα ἡμερομίσθιο καθ' ἑκάστην ἐβδομάδα ἀπὸ τὰς πενιχρὰς ἀποδοχὰς τῆς, τὸ διαθέτει χρίν τοῦ Ἀγῶνος; Συγκινητικὸν Παράδειγμα γιὰ ὅλους μας. Ὁ ἀγὼν διαθέτει τὰς ἱεράς σταγόνας τοῦ τιμίου ἰδρώτος μας. Ὅταν ὁμως τὰς συμπληρώσωμεν θὰ ἐξασφαλίσωμεν πλουσίαν πηγὴν. Ἐμπρός λοιπὸν! Ὑπερτάτον καθήκον ἡ ταπεινότης τῶν οἰκονομικῶν υποχρεώσεων τῶν παρορημάτων καὶ ἡ ἐκουσίᾳ προσφορά τῶν δυνάμενων. Ἐκάστη καθυστέρησις θὰ εἴναι πλῆγμα κατὰ τοῦ Ἀγῶνος.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΚΑΛΑΜΩΝ

Ἀντιπρόσωπος τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως ἐπισκέφθη τὸ Παράρτημα πόλεως Καλαμῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων. Ἐπεκοινώνησε μὲ τὸ Δ. Συμβούλιον καὶ μὲ τὸ πλῆρωμα τοῦ παραρτήματος εἰς κρυφὴν λειτουργίαν ἔξωθι τῶν Καλαμῶν Αἱ ἄντιπώσεις ὑπῆρξαν ἀρισταί. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον σύγκριται ἐκ τῶν ἀδελφῶν κ. κ. Παναγ. Κατσαμπάνη Προέδρου, Ἀθαν. Δημητράκοπουλον ἀντιπροέδρου, Φωτ. Φ. λίου Γεν. Γραμματέως, Γεωργίου Κωνσταντοπούλου Ταμίον, καὶ τῶν μελῶν Ἀνδρ. Καραμπάγια, Παν. Δημοπούλου, Ἀρ. Τσιάλτα, Σωτ. Φαληρέα, Γεωρ. Νικολάρα Θεοδ. Μαλαπάνη, Ἀννάρμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐρ-

γάται ὑπερανθρώπως. Θὰ πρέπει νὰ τονισθῇ ἡ ἀξιόλογος συμπαράστασις τοῦ κ. Θεοδώρου Μπουλούκου καὶ τοῦ ζηλωτοῦ νέου Χρήστου Κωνσταντοπούλου, ὅστις ἔχει διαθέσει τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὰ νεῖδα του εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Παραρτήματος.

ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΚΑΤΑΧΡΑΣΤΟΥ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Εἶναι γεγονὸς δτι διωκόμεθα ἀπὸ τῆς Γνωρίζομεν ὁμως καὶ ἡμεῖς νὰ ἀμυνώμεθα. Ὅποιος ἔχει ἐπίγνωσιν τῶν δικαιωμάτων του νικᾷ. Οὕτως εἰς τὰς Καλάμας ὁ τολμηρὸς Ἐνωματάρχης Ἀσπροχώματος Καλαμῶν κ. Ἡλίας Γιαννόπουλος ἐμνημόθη ἀπὸ τὸ καταμολωπισθὲν θῦμά του καὶ κατεδινάσθη εἰς 2 1/2 μὴν φυλάκισιν. Καὶ τώρα θὰ μάθῃ ὁ κύριος αὐτοῦς δτι αἱ πλάτες τῶν Ἑλλήνων δὲν εἶναι σακκία μὲ ἄμμον διὰ ἐκμάθησιν πυγμαχίας.

ΘΑΙΒΕΡΑΙ ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης σελίδος)

σθέντων Ναῶν καὶ τὰ πλήθη τῶν ταλαιπωρημένων Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Παλαιομερολογιτῶν. Καὶ αὐτὸ μᾶς συνεχλόνισε. Καὶ αὐτὸ μᾶς ἔκαμε νὰ ἀπορήσωμεν. Καὶ αὐτὸ μᾶς ἔκαμε νὰ ἐρωτήσωμεν. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὁμιλῇ περὶ Ἐλευθεριῶν, ὁ μεγαλοπρεπέστερος Διόκτης τοῦ αἵματος μας;

Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ σεβαστὸς συντάκτης νὰ πιστεύῃ εἰς τὸ δόγμα τῆς Παγκοσμίου Ἐλευθερίας, ὅταν ὁ ἴδιος ἀρνεῖται οἰονδήποτε δικαίωμα θρησκευτικῆς Ἐλευθερίας εἰς πατριώτας του; Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὁμιλῇ περὶ ἀξιών, ἐκ τῶν ὁποίων «ὁ ἄνθρωπος» θεωρεῖται «ἄνθρωπος», ὅταν ὁ ἴδιος παρὰ πᾶσαν ἀρχὴν ἀνθρωπισμοῦ ἔχει περιβάλλει μὲ βαρύτητα δεσμὰ πλήθη θυμάτων του;

Ἐὰν οἱ Ἀγγλοὶ ἐπ' καλοῦνται λόγους κρατικῆς πολιτικῆς διὰ νὰ ἀρνοῦνται τὴν Ἐνῶσιν τῆς Κύπρου, ποίους λόγους, ποίας πολιτικῆς δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ ὁ Συντάκτης τῆς Ἐπιστολῆς διὰ τὸν συνεχιζόμενον στραγγαλισμὸν τῶν θρησκευτικῶν Ἐλευθεριῶν;

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΝΕΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Προκειμένου νὰ τελεσθῇ Ἐκδρομὴ τῆς Ε.Ν.Γ. Ο.Χ. Προσκαλοῦνται ἅπαντες, ὅπως προσέρχονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἐνώσεως καὶ λαμβάνουν σχετικὰς πληροφορίες ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν Νικ. Τεντόμαν.

Παρ' αὐτοῦ ἐπίσης δύνανται νὰ λαμβάνωσιν οἰονδήποτε πληροφορίαν καὶ ἐξυτηρήτησιν.

(Ἐκ τῆς Ἐνώσεως)

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντής: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Χαλκοκονδύλη 7.—Ἀθήναι

ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33.—Ἀθήναι